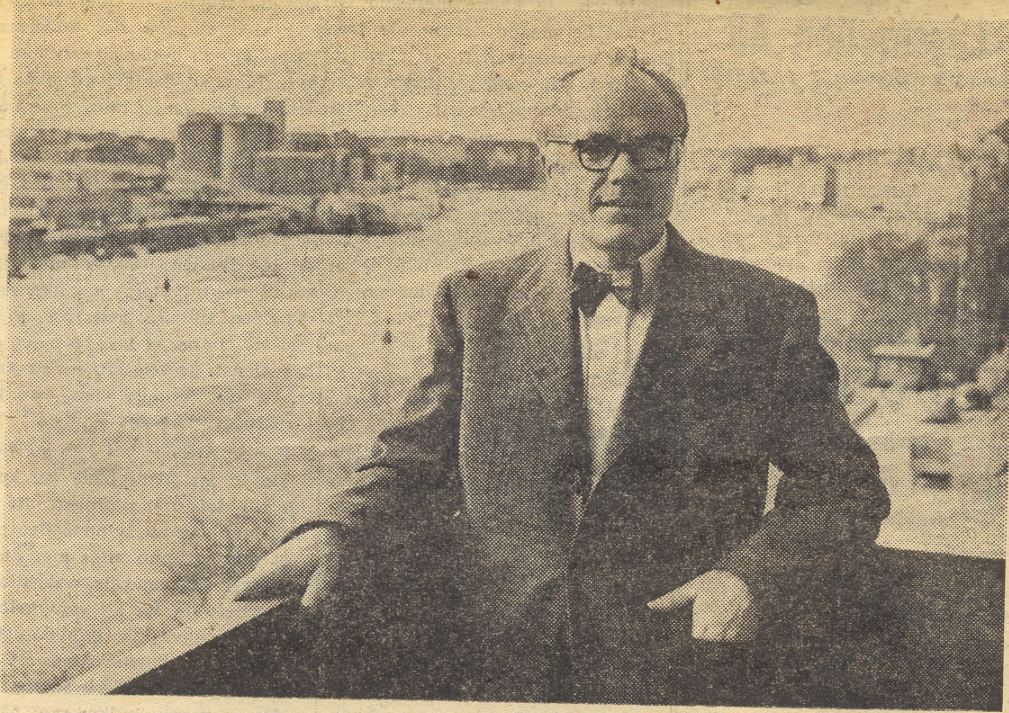

Högalidsskalden Bo Hagliden de små tingens förespråkare

FÖRFATTAREN Sten Hagliden på sin balkong fem trappor upp i Hornstulls strand nr 11. En önskeutsikt för en skald.

Författaren Sten Hagliden är de förbisedda människornas och de små tingens förespråkare. Fem trappor upp i Hornstulls strand nr 11 har författaren sitt hem sedan tjugosju år tillbaka och här har det mesta av hans produktion kommit till. Tillsammans med diktaren och hans hustru beser vi utsikten från deras balkong. Vilken önskebostad för en skald!

I det underbara junisolskenet är det en imponerande syn som bre-

der ut sig under våra ögon. Liljeholmsbron, båtar, glittrande vatten och en sjudande verksamhet. Allt som en välkomponerad tavla som man inte tröttnar på därför att den ständigt skiftar. Innanför balkongdörrarna har emellertid Sten Hagliden den ro som han behöver för att kunna skriva. Vi tycker att hans hem verkar vara en sådan vrå, avskild från världen, som en djuptänkande människa skapar åt sig.

Sten Hagliden är Högalidsbo sedan 1935 men han saknar fortfa-

rande något för en författare något mycket väsentligt. En bokhandel! Närmaste bokhandel ligger på Hornsgatan ända nere vid Timmermansgatan.

— När de nya byggena på Långholmsbron kom till trodde jag att en fin bokhandel skulle öppnas, men nej. —

Sten Hagliden debuterade 1932 med diktsamlingen Bumerang som kom ut på Bonniers. Eftersom diktaren är en brinnande musikalkare blev det orsaken till att det

(Forts. å sid. 2)

Högalidsskalden . . .

Forts. fr. sid. 1

dröjde hela fjorton år innan den andra boken kom. Den hette Rastgård.

— Jag började läsa fyrtiotalisterna och de påverkade mig så att jag ville börja skriva igen efter mitt långa uppehåll, säger Sten Hagliden.

För övrigt är Sten Hagliden en stor beundrare av Birger Sjöberg, som han anser vara den störste svenske lyrikern och vars diktsamling *Kriser och kransar* han anser vara inkörsporten till den moderna lyriken.

Efter sin *come back* 1946 gav Sten Hagliden ut diktsamlingar med täta mellanrum. 1948 kom *Bundens åtbörder*, 1950 *Kringrännas*, 1953 *Karga ögon*, 1955 *Till fots*, 1959 *Tvärträ*, 1962 *Klackjärn*, *Klockjärn*, 1965 *Bomärke* och 1967 *Livsgeråd*, samtliga hos Norstedts.

År 1960 gav FIB:s lyrikklubb ut ett urval av Sten Haglidens dikter under titeln *Utskuret*.

Den 2 juni 1967 mottog Sten Hagliden Stockholms Stads meritstipendium om 4.000:— kr. Han har också tidigare fått stipendium, bl.a. Statens stora stipendium om 10.000:— kr år 1960. I sin hemstad Örebro fick Sten Hagliden ta emot Hjalmar Bergmanstipendiet 1961.

Sten Hagliden tycker att det är rättvist att lyrikerna får stipendium. De har svårt att sälja sina alster och stipendier är många gånger enda möjligheten till ekonomisk bisträckning för deras del.

Vi vill gärna höra Sten Haglidens synpunkter på det litterära språket.

— Språket skall vara ett uttrycksmedel. Språket måste bli rikare. Medvetet gör jag nya ord. Dessa ord kan tyckas konstiga och bisarra. Man måste få laborera med nytt. Det nya som verkar omöjligt skall inte betraktas som humbug. Beethoven i dåtidens Wien ansågs som en orimlig kompositör. På alla områden där det kommer nytt är det likadant. Den som upptäckte orsakerna till barnsängsfebern skrattades ut. Allt nytt mottas så av människorna. Därför skall man aldrig säga humbug om något nytt försök. Vi måste pröva nya vägar för att komma framåt och vilka av vägarna som var de rätta vet vi inte förrän efteråt. —

Sten Haglidens dikt och tanke?

— Jag skriver om förbisedda människor och ting, och om mänskliga situationer som förekommer. Jag är de små tingens förespråkare och jag vill ta parti för de små som kommit på sidan om. Jag anser mig som religiös, men kan inte bekänna mig som kristen. Politiskt är jag hemlös. Man måste vara sann mot sig själv. Låter man opportunisten råda, då gungar allt. —

Sten Hagliden ger intryck av styrka och kraft, men bakom glasögonen anar vi längtans blåa blick. Nedanstående dikt som vi väljer att citera talar om varsamhet inför det som är skört och bräckligt.

SPRÖTT

Vissnade buketten
på sängbordet
krasar, faller sönder
för handen.

Blå ådrorna under din hud
kan brytas
om jag rör.

Ögonens matta skärvor
allt skörare
ditt sinne
kunde brista
av ett ord.